

มหายานสูตร บทที่1 ความดี

The World of the Lotus Sutra

คราวหนึ่งที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่เขาคถกภู เขตเมืองราชคฤห์ พร้อมด้วยภิกษุหมู่ใหญ่และพระโพธิสัตว์จำนวนมาก ในอีกด้านหนึ่ง พวกยักษ์ที่อยู่ใต้ฟ้าหรือทะเลต่างนั่งต่อแถวเรียงราย อุบาสกอุบาสิกา มหาจักรพรรดิผู้มีบุญทั้งหลาย สรรพสัตว์มากมายต่างมารอฟังเทศนาของพระพุทธองค์ ทั้งหมดขึ้นไปเฝ้าทำความเคารพด้วยการเอาน้ำจรดแทนพระบาท เดินเวียนขวารอบพระองค์ จุดธูปโปรยปรายดอกไม้ถวายและถอยกลับออกมา

ปวงพระโพธิสัตว์ไปเข้าร่วมในวันนั้นล้วนแล้วแต่เป็นพระที่ใกล้จะบรรลุแล้วทั้งนั้น ทุกท่านเปี่ยมไปด้วยศีล สมาธิและปัญญา จึงดูสงบ ไม่เร่าร้อนไม่โมโห กับสิ่งเร้ารอบตัว ไม่ยึดติดแต่ในตัวเอง

ไม่โลภ มีจิตที่บริสุทธิ์จัดจลอยู่กับความเป็นสังฆธรรม และยังเป็นผู้เผยแผ่ธรรมะที่พระพุทธองค์ได้สอนไว้ เช่น อริยสัจ4 ธรรมมีปัจฉัย12

และทุกท่านเหล่านี้ เป็นอาจารย์ในชีวิตของคนมากมายในทุกกรณี ช่วยเหลือผู้ที่ติดกับทุกข์ให้รอดพ้น

และในนั้นมีพระโพธิสัตว์ที่ประเสริฐอยู่ท่านหนึ่งชื่อ พระโพธิสัตว์-มหาสัตว์ มหาประติมันฑิตะผู้ซึ่งเข้าใจในจิตใจของสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ต้องการรับฟังธรรมะจากพระพุทธองค์จึงลุกขึ้นยืนพร้อมพระโพธิสัตว์ท่านอื่นๆ กราบไหว้และกล่าวสดุดีต่อ

ตั้งแต่เดือนนี้เป็นต้นไปทางเราจะนำเสนอบทความ "The World of the Lotus Sutra" ในคอลัมน์นี้ พระสังฆธรรมปณทริกสูตรที่ริชโชเซไกใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจนี้ ประกอบด้วย "มหายานสูตร" "สังฆธรรมปณทริกสูตร" "สมันตภัทราโพธิสัตตวสมาธิสูตร" ใน "มหายานสูตร" แบ่งออกเป็น 3 บท "สังฆธรรมปณทริกสูตร" มีทั้งหมด 28 บทและรวมกับ "สมันตภัทราโพธิสัตตวสมาธิสูตร" เป็น

พระพุทธเจ้า

ทุกท่านกล่าวสดุดีต่อพระพุทธองค์ที่ตรัสรู้ ความประเสริฐในจิตใจที่ชักนำสรรพสิ่งในจักรวาลนี้ ผลบุญเหล่านี้ได้ปรากฏออกมาสู่ใบหน้า ร่างกาย น่าเลื่อมใสดังงาม และขอบคุณต่อธรรมะของพระพุทธองค์ที่ทำให้ทุกสรรพสัตว์ในโลกหล้าเปลี่ยนแปลงไป

อีกทั้งยังกล่าวสดุดีต่อพระพุทธองค์ว่า "พระพุทธองค์นั้นประเสริฐยิ่งนัก พยายามฝึกฝนต่างๆไม่ว่าจะเป็นฝึกที่ทุกขุทธานแบบใดก็ตาม ไม่เคยจะหันหลังกลับไปสนใจเรื่องของตนเอง ละทิ้งแล้วซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างก็เพราะเพียงเพื่อต้องการช่วยเหลือทุกสรรพสัตว์ จนได้รับพระปัญญาที่สุดจะหาใดเปรียบ และสุดท้ายยังได้ใช้พระปัญญานั้นช่วยให้สรรพสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นได้หลุดพ้นข้าพเจ้าขอบูชาต่อพระพุทธองค์"

Special Topics

จัดงานประชุมผู้นำเยาวชนโลก

ได้มีการจัดงานประชุมผู้นำเยาวชนโลกครั้งที่ 2 ชั้นที่สาขาใหญ่เมื่อวันที่ 19 เดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมา โดยมีเยาวชนจาก 8 สาขาต่างประเทศได้แก่ ไทย ศรีลังกา บังคลาเทศ อินเดีย กัมพูชา ไต้หวัน เกาหลีใต้ และ อเมริกา รวมถึงสามผู้แปลภาษาของแต่ละประเทศ จำนวน 14 คน ในงานประชุม ได้มีการแนะนำกิจกรรมที่กลุ่มเยาวชนในสาขาของตนเองได้ทำ และได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายใต้หัวข้อ การเผยแผ่ศาสนาสู่นานาชาติของเยาวชน และในวันที่ 20, 21 เดือนเดียวกันนี้ ได้มีการจัดประชุมของเยาวชนญี่ปุ่นขึ้นโดยผู้แทนเยาวชนทั้ง 14 คนจากสาขาต่างประเทศก็ได้เข้าร่วมในงานนี้ด้วย และในงาน

ประชุมนี้ คุณคริสเต็น เชลาโนได้ขึ้นกล่าวถึงประสบการณ์ธรรมะในฐานะที่เป็นทูตพิเศษในโครงการอาร์มดาวิน

และในงานนี้ อ.โคโซผู้ซึ่งได้รับตำแหน่งประธานองค์กรคนถัดไปได้สอนผู้เข้าร่วมทุกคนว่า "พวกเราทุกคนนั้นล้วนแล้วแต่มี ดีเอ็นเอของท่านประธานใหญ่อยู่ด้วยกันทุกคน" อีกทั้งเมื่องานประชุมจบลง ยังได้มีการจัดเวลาให้ตัวแทนจากเยาวชนต่างประเทศได้มีโอกาสพูดคุยกับอ.โคโซเป็นพิเศษอีกด้วย พวกเราทุกคนจะรอดอกกับกิจกรรมดีๆที่

มุ่งสู่การบรรลุ

by **Nichiko Niwano**
President of Risho Kosei-kai

หล่อเลี้ยงความปรารถนาใน

ในเดือนธันวาคมนี้เป็นเดือนที่มีความหมายอย่างมากเนื่องจาก เป็นเดือนที่พระพุทธเจ้าได้เสด็จตรัสรู้ และเป็นเดือนที่คนส่วนมากจะย้อนมองกลับไปในปีที่ผ่านมา เพื่อเตรียมจิตใจต้อนรับปีใหม่ที่จะมาถึง

ในองค์กรรมศาสนาพุทธนั้น ได้ให้ความสำคัญต่อการสำนึกมาตั้งแต่พระพุทธองค์ยังไม่ดับขันธุ์ ปรีณิพพาน การกล่าวสารภาพต่อหน้าเพื่อนพ้องสำนักต่อการกระทำผิดเมื่อออกนอกกลุ่มนอกรทาง หรือ ทำให้ผู้อื่นต้องเจ็บช้ำน้ำใจคือการ สำนึกที่กล่าว ในองค์กรรมเรานั้นเองก็มีการสารภาพต่อหน้าเพื่อนชาวธรรมมะด้วยกันเมื่อได้กระทำสิ่งใดที่ผิดพลาดลงไป ข้อดีก็คือ การสำนึกนั้น เป็นโอกาสที่ทำให้เราละทิ้งสภาพหน้าตาทางสังคมออกไป การพูดโดยที่ไม่ต้องปิดบังจะทำให้เรารู้สึกสบายใจทำให้เรามีกำลังที่จะก้าวต่อไป มีความกล้าหาญที่จะทำให้เราฝ่าความยากลำบากนั้นไป

อ.นิคเกียวได้ให้คำแนะนำต่อผมเมื่อผมไปที่สาขาครั้งแรกและกังวลใจไม่รู้จะพูดอะไรต่อหน้าทุกคนดีว่า “แค่พูดในเรื่องที่ตัวเองตัดสินใจออกไปก็พอ การพูดเรื่องที่เราตัดสินใจแล้วต่อหน้าทุกคนนั้น จะทำให้เราต้องทำสิ่งนั้นได้ นั่นเอง” การสำนึกนั้นเปรียบเสมือนสิ่งที่สรรค์สร้างให้กำลังในการมีชีวิตต่อ และเป็นสิ่งที่ฉีกเปลือกที่ห่อหุ้มตัวเราออก

แต่ถ้าเรามัวแต่ยึดติดในความโง่หรือสิ่งที่ผิดพลาดแล้วการสำนึกจะเป็นสิ่งที่โหดร้าย ทำให้เราคิดลบมองโลกในแง่ร้ายเช่น “เราเป็นมนุษย์ที่ไม่ได้เรื่อง”

ได้มีการเขียนในพระสูตรว่า “เข้าสมาธิเพื่อพิเคราะห์ถึงความเป็นจริง” มนุษย์เราทุกคนต่างมีทั้งด้านดีและเลวด้วยกันทั้งสองด้านและมี

ความเป็นไปได้ที่จะทำทั้งสองด้านไม่ว่าจะด้านใดก็ตามได้อย่างไม่มีขีดจำกัด และนี่ก็คือสภาพโดยธรรมชาติของมนุษย์เรา ยิ่งไปกว่านั้น โลกที่ก้าวข้ามการแบ่งแยกดีชั่ว สะอาดหรือสกปรกคือโลกในสภาพเนื้อแท้ที่มีสัจธรรม ไม่ได้เอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง คิดถึงสิ่งที่เราเสียใจที่ทำไปพร้อมกับมองในสวนดีของตัวเองด้วย และนำสิ่งเหล่านี้มาฝึกปฏิบัติจริง และสิ่งนี้เองจะเป็นการสำนึกที่เชื่อมโยงไปถึงวันพรุ่งนี้ได้

เริ่มชีวิตใหม่

พระโดเก็น นิกายเซ็นได้สอนพวกเราที่มักจะมองเห็นข้อเสียของตัวเองมากกว่าข้อดีว่า “อย่าดูแคลนตัวเองเพียงเพราะคิดว่าตัวเองโง่เขลาและที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ คนที่เข้าใจแล้วแต่ไม่ทำเมื่อไหร่เล่าถึงจะเริ่มทำ ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติไปสักวันเราจะได้หลุดพ้น”

การสำนึกมีขึ้นเพื่อทดสอบว่าเรามีความอดสาหะแค่ไหนในการที่จะไปให้ถึงการหลุดพ้น ดังนั้นพระโดเก็นจึงสอนเราว่าถ้ารู้ว่าส่วนไหนที่เรายังขาดให้เรายอมรับมันเสียและพากเพียรพยายามต่อไป

ถ้าเรายังขอบคุณไม่พอก็ขอให้เราแสดงความขอบคุณให้มากขึ้น ถ้าความเอื้ออาทรยังไม่พอก็ให้เพิ่มเข้าไปอีก การฝึกปฏิบัติให้ถูกที่ถูกเวลานั้นเป็นสิ่งสำคัญ การสำนึกนี่จะเป็นหนทางสู่ทางแห่งการหลุดพ้น

อ.นิกเกียวได้สอนไว้ว่า “เมื่อเราเปิดเผยข้อด้อยหรือสิ่งที่ผิดพลาดออกมาให้หมดแล้ว เราจะพัฒนาได้เหมือนก้าวกระโดด” เมื่อเราสำนึกพุดคุยโดยไม่ปิดบังตัวเอง เราจะรู้สึกสบายเสมือนบมหนามออกจากแผลได้ เราจะสดใสและเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตไปได้ กล่าวคือ

การเริ่มต้นชีวิตใหม่ผ่านทางการสำนึกนั่นเอง แต่ทว่า ทั้งการสำนึกและความรู้สึกขอบคุณนั้น ไม่ได้เป็นการปฏิบัติที่บังคับให้กระทำ ต้องเป็นการเริ่มต้นด้วยตัวเองเท่านั้น ตามที่ในพระสูตรเขียนไว้ว่า “เราจะขังจุงสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หายยึดติดจากทุกสรรพสิ่ง” พวกเราทุกคนต่างช่วยกันเผยแผ่ธรรมะซึ่งเป็นเหตุที่ดีต่อคนที่กำลังเดินอยู่บนทางที่สับสน ดังนั้นพวกเราจึงต้องช่วยเหลือให้คนมากมายได้ก้าวเข้าไปสู่เส้นทางแห่งการหลุดพ้นด้วยตัวของเขาเอง การกระทำเช่นนี้ก็เป็นความพากเพียรที่ยิ่งใหญ่ของพวกเรา สิ่งนี้พระพุทธองค์ได้แสดงให้เห็นได้ด้วยตัวของท่านเองคือการตรัสรู้ในตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ขอให้พวกเรามีอดสาหะ บรรณาณาที่จะรู้แจ้งในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ร่วมกัน

From “Kosei” December 2010 Translated by Kosei Publishing Company

ตามรอยเท้าอ.นิกเกียว นิวาโน่ ท่าน

— *Kaiso-sama ni Naraito* —

ประธานรุ่นต่อไปขององค์กรพุทธฆราวาสริชโซ โคะเซ

The following begins a new series of English translations from the Japanese-language book *Kaiso-sama ni Naraito* (In the Footsteps of the Founder) by Rev. Kosho Niwano, president-designate of Rissho Kosei-kai.

ก้าวสู่เส้นทางนี้อย่างไม่ลังเล...4ปีจรรย์ธรรม

ถ้าพวกเราทุกคนได้เดินไปตามรอยเท้าของพระพุทธองค์ ไม่มีทางที่จะมีความสับสนในชีวิตของเรา

(โฮเซ็น หน้า 48)

อ.นิกเกียว ท่านมักจะสอนพวกเราเสมอว่า “ไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องกังวลไปเพราะพระพุทธองค์จะคอยปกป้องรักษาเราอยู่เสมอ ถ้าเราทำดีเราจะได้เจอแต่สิ่งที่ดีเท่านั้น” ท่านจะคอยสอนถึงสี่ปีจรรย์ธรรมให้เสมอ

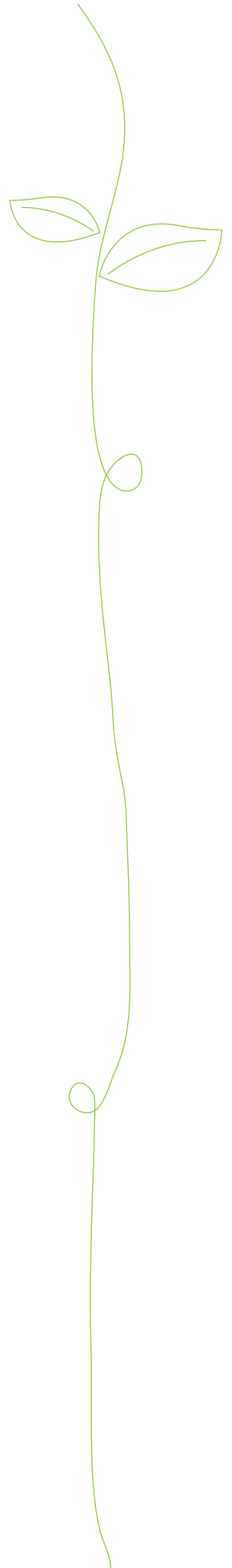
สี่ปีจรรย์ธรรมคือคำสอนที่พระพุทธองค์ได้ถ่ายทอดจากพระสังฆกรรมปณทริกสูตรให้เป็นคำสอนที่เข้าใจง่ายและง่ายต่อการปฏิบัติ จะมีการอธิบายถึงข้อหลักๆของความศรัทธา4ข้อได้แก่ “ได้รับการปกป้องจากพระพุทธองค์” “หมั่นสร้างบุญกุศลที่ดีทั้งหลาย” “เข้าไปอยู่ในหมู่ของผู้ดี ผู้ที่จะหลุดพ้นแล้ว” “สร้างจิตตอดอยากช่วยให้ผู้อื่นพ้นทุกข์” และในคำเหล่านี้ อ.นิกเกียวได้เน้นสอนเราเป็นพิเศษถึงเรื่องที่ พระพุทธเจ้าจะอยู่กับเราตลอดเวลา ท่านสอนให้เราได้ถึงถึงความสุข ให้เราทำดีละเว้นชั่ว และสอนให้เราทำดีให้ถึงที่สุดจนเราคลายกังวลและคิดว่าไม่เป็นไร

อ.นิกเกียว ตั้งแต่เมื่อท่านได้รู้จักกับพระสังฆกรรมปณทริกสูตร ท่านก็ได้ฝึกปฏิบัติจริงถึงสี่ปีจรรย์ธรรมให้สำเร็จลุล่วง จึงทำให้ท่านเกิดใจศรัทธาและบูชาในธรรมะอย่างสุดซึ้ง อย่างไม่ลังเล

อ.นิกเกียวคอยสอนย้ำเราถึงเรื่องสี่ปีจรรย์ธรรม เพียงแค่ปรารถนาให้เรามีสภาพจิตใจที่ห่างจากกังวลไม่ว่าเราจะเจออะไร

เพียงแค่เราห่างจากความห่วง และรู้สึกศรัทธาได้ว่าพระพุทธเจ้าเทพเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายคอยคุ้มครองเราอยู่เสมอ ไม่ว่าจะไปที่ไหนเราจะได้รับการยอมรับ และเราจะได้รับการต้อนรับที่ดีจากทุกคนในทุกๆที่ที่เราไป

(คุโด้ เอส51.4)

หลังจากที่ริชชีโคเซโกได้ก่อตั้งขึ้นไม่นาน คุณยาของฉันได้ถามด้วยความสงสัยต่ออ.นิกเกียว่า “พ่อ จะมีศรัทธาต่อเรื่องนี้ไปถึงเมื่อไหร่เธอ” ท่านได้ตอบกลับมาว่า “คงมีไปจนกว่าจะได้ยินเสียงของพระพุทธองค์ขึ้นขมว่า ดีมาก ดีมากนะ”

หลังจากนั้นประมาณ 40 ปี ท่านได้รับรางวัลโนเบลในสาขาศาสนาชื่อรางวัลเทมเพิลตัน เมื่อเดือนเมษายนปี ค.ศ. 1979 ท่านได้ขึ้นกล่าวปราศรัยในงานมอบรางวัล ที่ กริลฮอล ในใจกลางกรุงลอนดอน ท่านเสียงแหบเล็กน้อยก่อนจะกล่าวขึ้นว่า “รางวัลในครั้งนี้อาจจะเป็นสิ่งที่พระพุทธองค์จะบอกแก่ฉันว่า เดินในเส้นทางนี้ต่อไปโดยไม่ต้องกังวลใดๆเถอะ”

คำพูดเหล่านี้จะสื่อความคิดเช่นไรของท่านออกมาได้ สำหรับท่านแล้ว รางวัลเทมเพิลตันนั้นเป็นเสมือนเครื่องยืนยันถึงความถูกต้องที่ท่านได้ฝึกปฏิบัติธรรมมาจากพระพุทธองค์ หรือก็คือเสียงขึ้นขมที่ว่า “ดีมาก” จากพระพุทธองค์หรือเปล่า

ไม่ว่าจะเป็นสาวก(ผู้ที่ฟังและทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า)และพระปัจเจกพุทธเจ้า(ผู้ที่ฝึกปฏิบัติโดยไม่มีอาจารย์ผู้สอน)ต่างก็ไม่มีอะไรที่สูญเปล่า ไม่มีสิ่งใดที่ออกห่างจากหนทางสู่การรู้แจ้ง ต่างก็อยู่บนหนทางด้วยกันทั้งนั้น แต่เพียงยังอยู่แค่ระหว่างทางเท่านั้น (ย่อ)เพียงแต่ก้าวต่อไปข้างหน้าก็พอ (ชินละขุ หน้า 348)

มีอยู่คนหนึ่งได้ถามคำถามต่ออ.นิกเกียว่า “จริงๆแล้ว เป็นข่าวลือที่ลงนิตยสารอยู่ มีคนอยู่คนหนึ่งได้ทำนายว่าวันที่เท่าไรเดือนอะไรจะเกิดเหตุภัยธรรมชาติที่ร้ายแรงขึ้น และวันที่เขาทำนายก็ตรงกับวันนี้ กว่าที่จะถึงเที่ยงคืน ฉันเป็นห่วงไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า” เช่นนั้นแล้ว อ.นิกเกียท่านตอบกลับไปว่า “ฉันไม่มีพลังอะไรที่จะไปทำนายได้อย่างนั้นหรอก แต่ฉันรู้ว่าจะทำอย่างไรแล้วจะได้รับการคุ้มครองจากพระพุทธเจ้า เทพเจ้านะ” และท่านยังหัวเราะและตอบทิ้งท้ายว่า “ก็ลองตื่นจนถึงเที่ยงคืนดูสิ”

สุดท้ายแล้วในวันนั้นเหมือนว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลังจากนั้นคุณคนที่ถามคำถามนั้นได้พูดว่า “เพียงแต่เราศรัทธาในพระพุทธองค์ ไม่ต้องไปสับสนกังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง และฝึกปฏิบัติตามความปรารถนาของพระพุทธองค์เพื่อที่เราจะได้คลายกังวลว่ามีพระพุทธองค์นั้นคุ้มครองอยู่ มีเพียงแค่นี้เท่านั้น”

ความมั่นใจและความสุขที่รู้ว่าพระพุทธองค์นั้นคุ้มครองเราอยู่ทุกที่ทุกเวลานั้นจะมีขึ้นได้เพราะเราได้ประพฤติปฏิบัติดีตามที่พระพุทธองค์ได้ปกปักรักษาเรา

(โคเซ เอส 41.3)

สิ่งสำคัญสำหรับพวกเราคือ เชื่อในพระปรารภณาและการคุ้มครองของพระพุทธองค์ การฝึกปฏิบัติในทางแห่งพระโพธิสัตว์หนทางเพียงหนึ่งเดียวที่จะทำให้เรารู้แจ้ง

ขอให้มีความศรัทธาเสมอว่าพระพุทธองค์จะอยู่ข้างกายเรา และร่วมแรงร่วมใจกับเพื่อนพ้องชาวธรรมมะผลักดันให้เกิดการ “สร้างจิตคิดอยากช่วยให้ผู้อื่นพ้นทุกข์” และนั่นคือการเดินทางในสายนี้อย่างไม่ลังเล สิ่งที่อ.นิกเกียได้บอกและแสดงให้พวกเราได้เห็น การทำให้คนในโลกนี้มีความสุขได้ คือ ทางที่จะทำให้พระปรารภณาที่แน่แท้ของพระพุทธเจ้าเป็นจริงขึ้นมาได้

อาจารย์ โคโซ นิวาโน

เป็นบุตรสาวคนโตของท่านประธาน นิชิโกะ นิวาโน เกิดในกรุงโตเกียว เคยศึกษาในกักคุรินของริชโช โคเซโก จากนั้นไปศึกษาต่อและสำเร็จปริญญาตรีด้านกฎหมาย จาก มหาวิทยาลัยกักคุชิน ปัจจุบัน เธอศึกษาพระสัทธรรมปณเขตริกสูตร และเป็นผู้ปฏิบัติงานแทนท่านประธานคนปัจจุบัน กล่าวสุนทรพจน์ท่ามกลางเหล่าสมาชิก และจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อการเผยแผ่ทั้งในและต่างประเทศ เธอแต่งงานกับ อ.มุเนฮิโร นิวาโน ปัจจุบันเธอมีบุตรชาย 1 คน และบุตรสาว 3 คน

“สร้างจิตคิดอยากช่วยให้ผู้อื่นพ้นทุกข์” ถึงแม้คิดอยากจะช่วยเพียงคนเดียวก็เชื่อว่าจะเป็นไปได้ และนั่นก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่พระสูตรได้สอนมา การช่วยเหลือสรรพสัตว์ไปพร้อมๆกับทุกคน การเกิดจิตใจที่คิดจะสร้างสังคมโดยรวมให้ดีขึ้น คิดที่จะช่วยเหลือคนทั้งหมดในโลกนี้ สิ่งนี้แหละที่จะเป็นที่มาของข้อ4ในสี่ปัจจัยธรรม

(ซังเรซังเมโซ หน้า25)

วัยรุ่นที่ออกมาจากบ้านป่าในนิงาตะ เดินอยู่ในทางที่เสี่ยงต่อชีวิตโดยไม่มีอะไรรับประกันได้เลย เพียงแค่เขามีศรัทธาในพระพุทธเจ้าเท่านั้น เพียงแค่ทำสิ่งนี้ให้สำเร็จลุล่วง ท่านจึงได้บอกว่า “แต่ฉันรู้ว่าทำอย่างไรแล้วจึงจะได้รับการคุ้มครองจากพระพุทธองค์” แต่ความพยายามธรรมดาๆ เราคงไม่มีความมั่นใจที่จะได้รับการคุ้มครองจากพระพุทธเจ้าได้ แต่สำหรับพวกเราเพียงแค่เดินช้าร่อยอย่างไม่ลังเลในหนทางที่อ.นิกเกียวได้เดินและแสดงให้เราเห็น

ฉันก็เป็นแค่คนธรรมดาไม่ได้วิเศษอะไร เป็นแค่เด็กวัยรุ่นที่มาจากบ้านนอกเท่านั้น เพราะฉะนั้น ไม่มีทางที่ทุกคนจะทำในสิ่งที่ฉันทำได้ ไม่ได้ ทุกคน ฉันขอให้ลองตั้งใจตั้งใจเสียใหม่ และ หวังว่าทุกคนจะเป็นผู้นำคนรุ่นหลังๆได้ดี

(ยะคุชิน เอส 40.)

"การสวดมนต์" ช่วยปลดปล่อย

สาขา โอคลาโฮมา คุณแคโรล ยูเวอร์

ฉันเติบโตขึ้นมาในครอบครัวคริสเตียนซึ่งไม่เคยแม้แต่จะได้ยินเสียงสวดมนต์ แต่ตอนนี้ฉันได้รู้แล้วว่าการสวดมนต์นั้นทำให้ใจสงบมีสติได้ ฉันรู้จักคำสอนของโคเซไกเมื่อปีค.ศ 2000 และเป็นเพราะฉันได้ฟัง คุณ คริส ลาโดโซ(หัวหน้าสาขาโอคลาโฮมาคนปัจจุบัน) คนรู้จักของฉัน สอนธรรมะในเรื่องของหลักเหตุและผล เมื่อฉันได้ฟังเธอสอนว่า "ปรากฏการณ์ทุกอย่างรอบตัวเรานั้นขึ้นอยู่กับว่าใจเราคิดเช่นไรในตอนนั้น" จึงรู้สึกได้ "ถ้าเราเรียนรู้คำสอนเช่นนี้ ชีวิตเราจะสมบูรณ์ขึ้นแน่นอน" และ ฉันได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกโดยการแนะนำให้ฉันสวดมนต์ให้บรรพบุรุษ

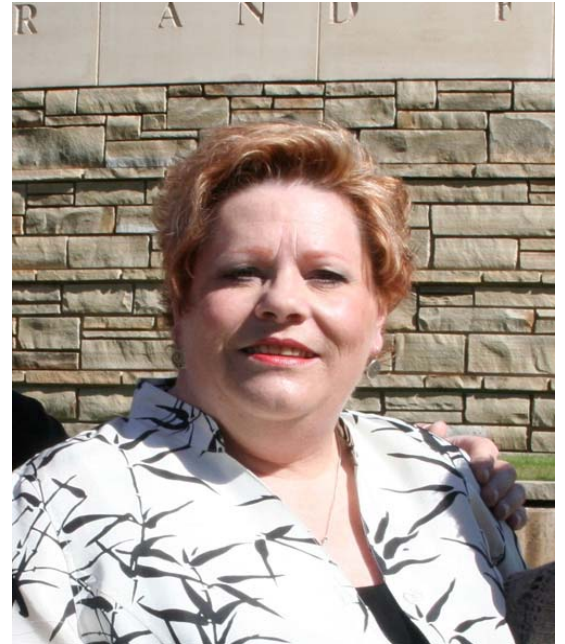
พ่อแม่ของฉันพวกท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่ฉันยังคงมีความเสียใจอยู่เสมอที่ไม่ได้ดูแลพวกท่านให้ดีในตอนที่มีชีวิตอยู่ฉันหวังจากการที่ฉันสวดมนต์จะทำให้พวกท่านมีความสุขอยู่ในโลกวิญญาน จึงได้ทำพิธีรับพระมาประดิษฐานที่บ้าน ถึงแม้ตอนแรกฉันจะไม่เข้าใจในพิธีการต่างๆของพุทธศาสนาเสียเท่าไร แต่ก็รู้สึกดีใจมากที่สามารถสวดมนต์ได้ที่บ้านและเมื่อสวดไปหลายๆครั้งเขาก็ทำให้สวดมนต์ได้โดยไม่ติดขัดละเมอเมื่อเกิดความเคยชินกับบทสวดมนต์นั้นแล้วทำให้ฉันอยากจะรู้ความหมาย จึงเริ่มจะไปที่สาขามากขึ้น พวกเพื่อนๆพี่น้องชาวธรรมะด้วยกันตอบคำถามฉันอย่างใส่ใจและทำให้ฉันได้เรียนรู้คำสอนพื้นฐานของพุทธศาสนาและพระสังฆกรรมปณทริกสูตร

และหนึ่งในคำสอนที่ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจคือเรื่อง "จิตแห่งพระพุทธ" ธรรมะได้สอนว่า "คนทุกคนย่อมมีจิตแห่งพระพุทธในตัวเอง" ฉันรู้สึกตื่นตันที่ได้รู้ว่าแท้ที่จริงแล้วตัวเองนั้นมีค่าประเสริฐเพียงใด และในเวลาเดียวกัน ก็ได้รู้ว่าผู้อื่นก็ประเสริฐไม่ต่างจากเรา ก่อนหน้านี้ฉันมักจะเป็นที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง ชอบชี้ชัดไปเสียว่า "คนนี้เป็นแบบนี้" วิพากษ์ติเตียนการกระทำของคนอื่นเสียมาก แต่จากการได้เรียนรู้คำสอนนั้นทำให้ความคิดของฉันเปลี่ยนหมุนรอบ180องศา

การสวดมนต์ทำให้ฉันเป็นคนที่อ่อนโยนการที่จะไม่ค่อยแสดงตัวเองออกมาในที่ๆให้ความสำคัญต่อเอกลักษณ์ของบุคคลอย่างอเมริกานั้นค่อนข้างทำได้ยากแต่ฉันก็คิดอยากจะพยายามที่จะใช้ใจเมตตาและประสานใจเข้ากับผู้คนรอบๆให้ได้

ในพระสูตรบทที่ฉันมักจะอ่านอย่างจริงจังทุกครั้งคือ "บทพระสมันตภัทรโพรสิตว์" ฉันหวังที่จะ ฝึกลมองใจที่ไม่เคยหยุดนิ่งของตัวเองในแต่ละวัน ล้างอายตนะทั้ง6ให้สะอาดบริสุทธิ์ และ ทำตัวเพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น การสวดมนต์เพื่อให้พ่อและแม่ท่านได้ไปสู่สุคติ ก็เริ่มจะเป็นการสวดมนต์เพื่อให้ผู้คนในโลกนี้ได้พบแต่ความสุขฉันขอกราบไหว้ต่อพระพุทธเจ้าผู้ซึ่งปลดปล่อยสมาชิกทุกท่านจากความทุกข์กายไม่สบายใจทั้งหลายทั้งปวง

From "Kaigai Fukyo Dayori," *Yakushin*, February 2009

ผู้ที่แบกรับความทุกข์ของผู้อื่นไว้

เคนเนส วิตลอฟได้กล่าวไว้ว่า "คริสมาสต์นั้นเป็นเทศกาลที่นำดินตรากาลดา" ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ ผู้คนทั้งหลายบนโลกได้ร่วมฉลองให้กับการเกิดมาของ ลูกของช่างไม้(เยซู คริสต์)ผู้ซึ่งอาศัยอยู่มุมเมืองหนึ่งในกรุงจักรวรรดิโรมและเป็นผู้กระทำผิดที่ถูกตัดสินโทษประหารเนื่องจากเป็นผู้นำก่อการกบฏนั่นเอง ฉันคิดว่าคุณวิตลอฟพูดได้ถูกทีเดียว

พระเยซู เป็นมนุษย์เพียงหนึ่งคนที่มีอิทธิพลต่อคนทั้งโลกนี้ และยังเป็นผู้ที่พลิกประวัติศาสตร์โลกก็ว่าได้ คนที่ทำให้คนหนึ่งคนยอมรับและชื่นชมได้จะเป็นคนประเภทไหนกัน

อาจจะเป็นเพราะพวกเขา มอง พระเยซูคริสต์ในรูปแบบของมนุษย์ในอุดมคติ พวกเขาอาจจะคิด อธิษฐานอยากเป็นให้ได้ อย่าง พระเยซู คริสต์ ผู้ซึ่งแบกรับความทรมาน รับบาปทุกอย่างของคนนับหมื่นไว้แต่เพียงผู้เดียวจนถูกแขวนไว้กับไม้กางเขน และคิดว่าการมีชีวิตเช่นนั้นแหละคือการเดินอยู่บนสวรรค์ ขอให้ตัวเองได้เดินบนเส้นทางนั้นบ้าง กล่าวคือ พระเยซู คริสต์ได้ทำให้การมีชีวิตในอุดมคติของมนุษย์เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

ฉันคิดว่าความประเสริฐในการอุทิศร่างกายของตนเองเพื่อสอนให้ทุกคนได้รู้จักความรักนั้นเป็นสิ่งที่เป็ นรันดร์ที่ทำให้ผู้คนยอมรับและบูชาตลอดไป

From "Kaisozuikan 4" (Kosei Publishing Co.), pp. 94-95

C O L U M N

กว่าที่ทุกๆท่านจะได้อ่านบทความนี้ ที่ญี่ปุ่นคงจะเข้าสู่ฤดูหนาวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่ ตอนนี้ยังเป็นยามเย็นในฤดูใบไม้ร่วงอยู่ อาจจะเป็นเพราะฤดูร้อนปีนี้ร้อนมากกว่าปกติหรือ อากาศลดลงกระทันหันเมื่อเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงก็ไม่ทราบได้ ใบไม้แดงในปีนี้จะจึงมีหลากสีสัน เมื่อมองเห็นต้นซากุระที่ถูกย้อมไปด้วยสีแดงและต้นแปะก๊วยที่อาบด้วยแสงอาทิตย์แล้วเป็นความรู้สึกที่คิดถึงวันเก่าๆอย่างบอกไม่ถูก แต่การที่ได้สัมผัสกับธรรมชาติและรู้สึกที่สวยงามได้นั้นคงจะมีแค่เพียงมนุษย์เราเท่านั้น และถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ ผมก็อยากจะขอขอบคุณต่อพระพุทธเจ้าที่ได้ทำให้มนุษย์เรามีความสามารถรับรู้ในสิ่งที่สวยงามได้ ในเดือนธันวาคมนี้ถือเป็นเดือนที่ย่างเข้าสู่ปีใหม่ขององค์กรเรา จะเร็วกว่าภายนอก1เดือน นั่นเป็นเพราะในทางมหายานแล้วพระผู้ออกทำกิจกรรมทางศาสนาจะยุ่งมากจนกระทั่งผู้ที่ปกติไม่รับแรงอันใดยังอยู่กับที่ไม่ได้ และด้วยเหตุนี้เอง นิกเกียจึงได้นับเอาเดือนพฤศจิกายนเป็นเดือนสุดท้ายของปีเพื่อคอยจัดการวางแผนของปีถัดไปได้อย่างรวดเร็วไม่ติดขัด สุดท้ายนี้ขอให้พวกเราพยายามอุทิศตัวเองให้ศาสนากันต่อไปเพื่อที่เราจะได้มีเวลาเพียงพอที่จะรู้สึกถึงสิ่งที่สวยงาม

(โคทาโร่ ชูซึกิ)

